

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Z. T., s. r. o., C.T.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. P. T., advokátom, T., proti žalovanému: **Mgr. Ing. P. K., S.**, správca konkurznej podstaty úpadcu T, štátny podnik v likvidácii, T., IČO: X., zastúpenému Mgr. A. S., advokátkou, N., **o vylúčenie majetku zo súpisu všeobecnej podstaty úpadcu**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 25Cbi 2/2008, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21CoKR 25/2010-407 zo dňa 26. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava rozsudkom č. k. 25Cbi 2/2008-365 zo dňa 27. 04. 2010 žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 11 283,26 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutie vyplýva, že žalobca sa domáhal vylúčenia nehnuteľností zapísaných na LV č. X. pre katastrálne územie T., označené ako parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 133 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 489 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 74 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 699 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 10410 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 1857 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 56 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 3 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 757 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 984 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 635m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria o výmere 9 291 m², parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoria

o výmere 167 m² a parc. č. X. – zastavané plochy a nádvoría o výmere 1 019 m², všetky pozemky v spoluvlastníckom podiele 1/1. Predmetné nehnuteľnosti sú podľa LV č. X. jeho vlastníctvom, nadobudol ich v súlade s platnými predpismi a v dobrej viere a doposiaľ ich nerušene užíva. Napriek tomu ich žalovaný, resp. predchádzajúci správca Mgr. P. O., zapísal do súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu T., štátny podnik v likvidácii, s poznámkou o spornosti zaradenia tohto majetku do súpisu.

Na základe vykonaného dokazovania súd prvého stupňa zistil, že nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, neboli predmetom privatizačného projektu. Z rozhodnutia príslušného ministerstva č. j. 329/92 zo dňa 11. 04. 1992 nie je zrejmé, ktorý privatizačný projekt a ktoré jeho časti boli schválené, nakoľko privatizačný projekt č. 329 obsahoval aj konkurenčný projekt a z dokladov nevyplýva, aký majetok alebo jeho časť vstupuje do privatizácie a akým spôsobom by sa mala tá ktorá jeho časť privatizovať. Súd zistil obsahovú nedôslednosť aktov súvisiacich s privatizáciou, ako aj dodatočnú neoprávnenú manipuláciu s dokladmi ich dopĺňaním. Súd konštatoval, že nedostatky privatizačného projektu nemohli byť odstránené dodatočným vypracovaním špecifikácie, ktorá by zahŕňala iný majetok ako pôvodný privatizačný plán a rozhodnutie, keď ani dodatočne vypracované a v rozpore so zákonom pripájané špecifikácie nie sú jasným a zrozumiteľným právnym úkonom, nakoľko nehnuteľnosti nie sú riadne špecifikované v súlade so zápismi v katastri nehnuteľností. Vlastníctvo nehnuteľností bolo v katastri nehnuteľností síce dodatočne zapísané v prospech T., a. s., avšak absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade, ak na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam žalobca podľa súdu nemohol nadobudnúť ani vydržaním, nakoľko pre vydržanie neboli splnené zákonné predpoklady – oprávnenosť držby a jej nepretržitosť počas desiatich rokov. Súd v prejednávanej veci musel hodnotiť súlad právnych úkonov s právnymi predpismi, či tieto úkony boli schopné spôsobiť následky, ktoré s nimi právne predpisy spájajú a nemohol ich hodnotiť ako spôsobilé privodiť zmenu vlastníctva len z dôvodov, že iné jeho rozhodnutie by privodilo vznik ďalších súdnych sporov a že tento stav bol spôsobený činnosťou štátnych orgánov.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 21CoKR 25/2010-407 zo dňa 26. 04. 2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a zároveň uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania 4 481,06 eur.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zapísanie žalobcu ako vlastníka predmetných nehnuteľností na LV č. X. pre katastrálne územie T. nie je nevyvrátiteľným dôkazom o existencii vlastníckeho práva a všeobecne zapísanie vlastníckeho práva tretej osoby nie je ani prekážkou zápisu nehnuteľností do súpisu majetku podstát pri výkone funkcie správcu. Podľa odvolacieho súdu súd prvého stupňa nepochybil a vo výroku svojho rozhodnutia správne neurčoval neplatnosť právneho úkonu, na základe ktorého bolo vlastnícke právo žalobcu v katastri nehnuteľností zaevidované, nakoľko v konaní o vylúčenie majetku zo súpisu mu to podľa zákona (i návrhu na začatie konania) neprislúchalo, rovnako ako určenie vlastníckeho práva iného subjektu. Otázkou platného nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam žalobcom sa súd zaoberal ako otázkou predbežnou, pričom na jej riešenie v rozhodnutí vyslovil jasný a vecne správny právny názor, podložený logickým vyhodnotením v potrebnom rozsahu vykonaných dôkazov. Vyslovený právny názor vychádza zo všeobecnej zásady, že nikto nemôže na iného previesť viac práv, ako sám má, v danom prípade v súvislosti s nespôsobilosťou právnych aktov privatizácie privodiť vznik vlastníckeho práva obchodnej spoločnosti T.,a. s., ako základného predpokladu platného prevodu nehnuteľností na nasledovných nadobúdateľov. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť oprel o ustanovenie § 238 O. s. p. a jeho dôvodnosť o ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Dovolateľ uviedol, že dňa 10. 02. 1998 v dobrej viere, riadnou kúpnu zmluvou, právoplatne odkúpil od vtedy právoplatného vlastníka (T. S., spol. s r. o.) pozemky v súčasnosti vedené na LV č. X.. Kúpna cena bola stanovená na základe znaleckého posudku a táto bola zaplatená. Dovolateľ vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam nadobudol právoplatným vkladom vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Tieto nehnuteľnosti kúpil zhruba štyri roky po uplynutí trojročnej prekluzívnej lehoty na napadnutie neplatnosti vlastníctva z privatizácie prostredníctvom prokurátora a žalobca teda nemohol predpokladať neplatnosť vlastníctva predávajúceho k nehnuteľnostiam, ktoré kúpil. Dovolateľ namietal, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal žalobcom akcentovanou otázkou vydržania, či aplikácie zákona č. 17/1993 Zb. ktorým sa mení a dopĺňa zákon Slovenskej národnej rady č. 253/1991 Zb. o pôsobnosti orgánov Slovenskej republiky vo veciach prevodov majetku štátu na iné osoby a o Fonde

národného majetku Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov, menovite jeho ustanovenie čl. IV. Súd prvého stupňa sa vysporiadal s aplikáciou tohto ustanovenia zákona č. 17/1993 Zb., majúcou zásadný vplyv na objektívne rozhodovanie vo veci samej, veľmi jednoduchým konštatovaním neprípustnosti retroaktivity. Nie je prípustné, aby privatizácie, realizované podľa jedného a toho istého zákona, poživali odlišnú ochranu právnej istoty vlastníctva investorov, pri preukázateľných pochybeniach štátu v konkrétnych prípadoch. Kupujúci za ten istý predmet kúpy raz zaplatil súdnym znalcom stanovenú kúpnu cenu privatizérovi schválenému štátom a po 13 rokoch, počas ktorých do predmetu kúpy investoval nemalé prostriedky, z dôvodu chyby štátu pri privatizácii, by musel ešte raz zaplatiť za ten istý predmet kúpy štátu (správcovi konkurznej podstaty) ďalšiu kúpnu cenu v dražbe. Dovolateľ má preto za to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho aj prvostupňového súdu spočívajú na nesprávnom posúdení veci. Dovolateľ žiada zmeniť rozhodnutie odvolacieho súdu tak, že zruší rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobe o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty vyhovie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci dovolanie smeruje proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvostupňového súdu o zamietnutí žaloby.

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O. s. p. dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O. s. p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O. s. p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, v ktorom odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O. s. p.). Dovolanie podľa § 238 O. s. p. nie je prípustné.

Podľa § 237 O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti zisťuje jej existenciu bez ohľadu na to, či dovolateľ existenciu vady tvrdil alebo nie. Dovolateľ existenciu týchto väd nenamietal. Dovolací súd napriek tomu v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. skúmal, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k uvedeným vadám. V dovolacom konaní však vady podľa § 237 O. s. p. neboli zistené.

Žalobca tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových zistení vyvodil nesprávne právne závery. Tento dovolací dôvod je možno použiť iba vtedy, ak prípustnosť dovolania vyplýva z ust. § 238 ods. 1, 2, 3 O. s. p. Tento dôvod nie je možné rozšíriť aj na nesprávne právne posúdenie procesných otázok. Súd sa ale právnym posúdením veci nedopúšťa procesnej vady konania v zmysle § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá procesnú prípustnosť dovolania.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu z hľadiska správneho právneho posúdenia.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 O. s. p. platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné podľa § 238 O. s. p., ani v zmysle § 237 O. s. p., preto dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že úspešnému žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. októbra 2011

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová